

ministre, der ere særlig teaterkyndige, og jeg tror heller ikke, at det er heldigt, at Rigsdagen skal beskæftige sig alt for meget med Teaterforhold. Mange af den Slags Spørgsmaal ere Smagsspørgsmaal, hvormed der ikke kan disputeres. Der kan vækkes store Kampe om disse Spørgsmaal, og sjældent faar man noget ud deraf. Jeg ved heller ikke af, at det er almindeligt i andre Lande, at Staten som saadan driver Teatre. I Tyskland ere de, saa vidt jeg ved, gennemgaaende Hofteatre. I Frankrig ved jeg, at det franske Teater i Paris, Théâtre français, faar Tilskud af Statskassen, men ellers er det et privat Teater, der drives af Skuespillerne. I Brüssel faar Teatret Tilskud af Statskassen. I England ere Teatrene rent private. Jeg tror ikke, at man i andre Lande vilde have valgt den Vej, at lade Staten drive Teater. Derfor siger jeg i Dag, som jeg har sagt tidligere Aar under Finanslovens Behandling, at det var meget bedre, at man ophørte at lade Staten drive Teater, men sørgede for at faa det drevet paa anden Maade, enten bortforpagtede det til et Selskab, som kunde yde fornøden Garanti, baade økonomisk og litterært, eller maaske lod det drive af Skuespillerne selv som Andelsselskab. Det sidste har jeg nu ikke megen Tro til kan lade sig gøre. Derimod tror jeg, at den første Vej kunde gaas, thi jeg tror, at der nu er saa megen Interesse for Teaterkunst, at der nok maatte kunne dannes et Selskab, der havde den fornødne Interesse og ogsaa kunde yde økonomisk Garanti. Naar Staten saa overlod det sit Teater, muligvis med et aarligt Tilskud, tror jeg, at det kunde gaa rigtig godt. Jeg mener for mit Vedkommende, at Staten bør yde Tilskud til Teatret. Jeg tror, at Landet er for lille til, at Teaterdrift der kan bære sig selv, forudsat at man ønsker god Kunst, gode Stykker, og det er jo derfor, vi i det hele taget drive Teater; vi drive det jo ikke for at drive en Næring. Jeg mener derfor, at naar vi tage disse Forhold op til Forhandling her, eventuel Forhandling i et Udvalg, bør man overveje den Tanke, som Venstre har haft fremme tidligere, navnlig i 1868—69 og i 1869—70, om man ikke bør lade Nationalteatret drive af et privat Selskab, der kan yde fornøden litterær og økonomisk Garanti, og hørte op med at lade Staten optræde som Teaterdirektør. Det duer den ikke til, det er min Overbevisning, og jeg tror, at den er grundet i de Erfaringer, vi have gjort siden 1870.

Scavenius: Det vil være meget vanskeligt at holde sig til det enkelte Lovforslag, som i Øjeblikket er til Forhandling. Jeg haaber derfor, at det skal være mig tilladt ligesom den sidste ærede Taler ogsaa at komme ind paa de følgende Lovforslag. Efter min Opfattelse har det kongelige Teater en virkelig national Opgave. Til vor nationale Kultur hører i meget væsentlig Grad Skønlitteraturen og til denne atter som en særdeles væsentlig Del den dramatiske Digtning, og denne vil jo ikke kunne blive til sand Virkelighed uden just gennem Opførelsen. Det har vist sig rundt omkring i Verden, i alt Fald i de fleste Lande, at Staterne have maattet træde til for at hjælpe Teatrene til at faa den nationale Skuespildigtning fremført paa en passende og kunstnerisk Maade for Folket. Maaden kan være forskellig, men Tilskud gives der vistnok saa godt som i alle Lande, i alt Fald her paa Kontinentet, altsaa med Undtagelse af England. Det Tilskud, som maa gives til et Nationalteater, kan gives ad tre Veje. For det første maa Staten indrette en Scene, en Bygning for Teatrets Kunst. For det andet bliver det vistnok nødvendigt at give et betydeligt aarligt Tilskud, men det kunde ske saaledes, at Staten ligefrem dækkede Teatrets Underskud, som den gør her til Lands, eller som i forskellige andre Lande, ved at den gav et betydeligt, men fast aarligt Tilskud til Teatret. Naturligvis maatte det overvejes, hvad der var det bedste efter vore Forhold. For det tredje kan Staten give sit Nationalteater et Monopol af større eller mindre Udstrækning. Vi ere her til Lands gaaede alle 3 Veje. Det kgl. Teater har fra gammel Tid haft sin egen Bygning, og vi bleve i Halvfjerdserne enige om at give det kgl. Teater en ny og større Bygning. Nu tror jeg nok, at det har vist sig, at denne Enighed, som vi alle, ogsaa jeg, vare glade ved, i Virkeligheden ikke var saa heldig. Teatret blev bygget for stort. Dets Hovedopgave, det egentlige Skuespil, har i ikke ringe Grad lidt under Bygningens Mangler. Derfor har den højtærede Minister ogsaa foreslaaet os at bygge et helt nyt og noget mindre Teater, stødende op til det gamle, særlig til det reciterende Skuespil. Jeg har allerede i lang Tid været af den Overbevisning, at man maatte komme til noget saadant, og min Overbevisning om, at man en Gang vil komme dertil, vil ikke forandres, enten det lykkes i Aar at gennemføre Sagen eller ikke. Der har tidli-